

Forfatter: Jacobsen, Jørgen-Frantz

Titel: Udrag fra Barbara

Citation: Jacobsen, Jørgen-Frantz: "Barbara", i Jacobsen, Jørgen-Frantz: *Barbara*, Gyldendal, 1939, s. 5. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur:
https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-jacobjf_01-shoot-idm140365628546496/facsimile.pdf (tilgået 11. august 2022)

Anvendt udgave: Barbara

JØRGEN-FRANTZ JACOBSEN

DA Jørgen-Frantz Jacobsen døde i Marts 1938, kun 37 Aar gammel, efterlod han sig Manuskriptet til nærværende Bog. For den danske Offentlighed er Jacobsen tidligere fremtraadt som Forfatter til to Bøger om Færøerne¹⁾, samt til en lang Række Kroniker i „Politiken“ om færøske, islandske, norske og andre skandinaviske Emner, og han vandt sig gennem disse Arbejder Ry som en klar og karakterfuld journalistisk Skribent, en Mand, der greb sit Stof an med Myndighed og Ubestikkelighed, men paa en kunstnerisk fængslende, en morsom Maade.

Jørgen-Frantz Jacobsen, der er født 1900 som Søn af en Købmand i Thorshavn paa Færøerne, var en udadvendt og positiv Natur og en mangesidig Begavelse, og med Rette stilledes der store Forventninger til ham. Utvivlsomt vilde han have kunnet gøre en betydelig Indsats baade som Videnskabsmand (Historiker) og Politiker, hvis ikke en haardnakket Sygdom havde hindret ham i hans frie Udfoldelse. Denne Sygdom, Tuberkulose, begyndte allerede at optræde i hans toogtyvende Aar, da han som Student boede paa Regensen, og den kom til at præge hele hans senere Liv. Den tvang ham i lange Perioder til Sengeleje og Passivitet, men den formaaede aldrig at kue hans Livsmød og hans Aand. Saa snart en forbigaaende Bedring gav ham friere Tøjler, kastede han sig ud i det virksomme Liv, som lsa saa godt for hans aktive Natur. Han deltog i Politik, lærte en Mængde Mennesker og Forhold at kende, foretog Studier og Rejser, forelskede sig, — bestandig skrivende, saadan som det lige fra Barndommen af havde været ham en Forødenhed. Han paatog sig vidtløftige Opgaver og udsatte sig Gang paa Gang for Overanstrengelse, hvilket atter førte Tilbagefald med sig og paany lankede ham til Sygelejet. „Orglet er stærkt nok,“ plejede han at sige, „men Kirken kan ikke holde til det.“ Og efterhaanden som han nærmede sig Mand-

¹⁾ Danmark og Færøerne (1927). Færøerne — Land og Folk (1936).

domsaarene blev Kirken stadig skrøbeligere, mens Orglet forblev lige ustyrligt.

Ogsaa med skønlitterært Arbejde syslede Jacobsen fra sin tidligste Ungdom. Nogle Digte har han skrevet, nogle mindre Noveller og Skuespil, og han har efterladt sig i Hundredevis af poetiske Breve og Reportager, der ofte former sig som ypperlige Natur- og Rejsebeskrivelser eller som Livserindringer.

Romanen *Barbara* tog han fat paa i 1934. Hans Sygdom var da begyndt at antage et kompliceret og faretruende Forløb. Størstedelen af Bogen er skrevet paa Sygesengen, ofte under Omstændigheder, der mindst af alt skulde synes at disponere til produktivt Arbejde. Men det laa ikke i Jacobsens Natur at bryde sammen. Han var absolut ukuelig, og han mødte enhver Modgang med et Sind, der kun kan karakteriseres paa én Maade: heltmodigt. Ingen har nogensinde hørt Jørgen-Frantz Jacobsen klage over den i Virkeligheden ganske usædvanligt haarde Skæbne, der blev ham til Del. Tværtimod ytrede han ofte Taknemmelighed mod Livet, med hvilket han, som han udtrykte sig, altid havde stået paa en god Fod, og hvis Gaver han ikke havde Sind til at mistænkeliggøre. „Alene alle disse færøske Bjerge og Dale: Kirkjubøreyn, Reyðafallstind, Sjeýndir — og al den Musik: Bach, Mozart, Beethoven, Ravaf eller Carl Nielsen! Ja og saa Kingo, Bellmann og La Rochefoucauld!“ som han udbryder i et af sine Breve.

Fire Maanedet før sin Død skriver han til en Ven: „Mit mortalske Livssyn skal du sgu ikke nære nogen Bekymring for ... Min Styrke ligger i, at jeg ikke støber efter Lykke og Velvære, men paa godt og ondt er forelsket i min egen Skæbne.“ Under et katastrofalt Anfald af Sygdommen, der, som han vidste, vilde nødvendiggøre en vanskelig og farlig Operation, skrev han disse stoiske og selvironiske Ord: „Det er en Prøvelse, dette ber, men vil man have det gode, maa man tage det onde med. Dør jeg, vil man kunne skrive paa min Grav: Her hviler en, der lærte meget menneskeligt at kende og altid var harmonisk lykkelig. Tilslidst opnaede han endog at føle et Pust af Alderdommens Mødest.“

Som man vil forstaa, yndede Jørgen-Frantz Jacobsen hverken det patetiske eller det mystiske. Derimod prægedes hans Livssyn af *Humor*, en Humor af en vis ærlig og kernefuld Art, ofte iblandet en Malurt af hvas Kritik og Selvironi, og altid knyttet